

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 04 lipca 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1 663,43 złotych (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt trzy złote czterdzieści trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 06 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1 615,45 złotych (jeden tysiąc sześćset piętnaście złotych czterdzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 2375/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 października 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6 067,09 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwoty 5 867,09 złotych za okres od dnia 06 maja 2016 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 5 867,09 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i 200 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że z winy kierującego innym pojazdem, ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, doszło do uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajął pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu w okresie od dnia 13 listopada 2015 roku do dnia 14 grudnia 2015 roku została wystawiona faktura na kwotę 9 327,09 złotych brutto. W dniu 13 listopada 2015 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu powyższej

wierzytelności, zaś pozwany do dnia wytoczenia powództwa wypłacił odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3 460 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 listopada 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 4865/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. w sprzecznie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że umowa cesji w niniejszej sprawie nie została zawarta skutecznie, gdyż M. N. (1) nie był wierzycielem uprawnionym do scedowania prawa przysługującego poszkodowanemu R. N., jednocześnie zaś powód nie wykazał umocowania kierującego pojazdem do dokonania czynności w imieniu właściciela uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – R. N..

Pozwany zakwestionował również okres najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość stawki za najem oraz wskazał, że przyznał poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3 460 złotych brutto uwzględniającą 17 dni najmu i stawkę w kwocie 140 złotych brutto (za najem pojazdu klasy B) i 230 złotych brutto (za najem pojazdu klasy D).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 listopada 2015 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił właściciel pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne

Z pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) korzystał zarówno R. N., jak i jego syn – M. N. (1). Pojazd był przez nich wykorzystywany także w celach związanych z prowadzoną przez R. N. działalnością gospodarczą i stanowił środek trwały przedsiębiorstwa (...). R. N. upoważnił swojego syna do podejmowania w jego imieniu czynności związanych z najmem pojazdu zastępczego.

R. N. jest uprawniony do odliczenia podatku VAT w 50%.

zeznania świadka R. N. – protokół rozprawy z dnia 09 czerwca 2017 roku – k. 96-98 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:05:24-00:17:06), zeznania świadka M. N. (1) – protokół rozprawy z dnia 09 czerwca 2017 roku – k. 96-98 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:17:06-00:40:50), oświadczenie – k. 104 akt

W dniu 13 listopada 2015 roku M. N. (1) w imieniu R. N. wynajął od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pojazd zastępczy marki O. (...) oraz zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Po pięciu dniach, M. N. (1) w imieniu R. N. zwrócił wynajęty pojazd zastępczy, gdyż okazał się być za mały i wynajął od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. inny pojazd zastępczy – marki O. (...).

M. N. (1) został poinformowany o zakończeniu naprawy pojazdu w piątek, dnia 11 grudnia 2015 roku. M. N. (1) odebrał naprawiony pojazd w dniu 14 grudnia 2015 roku i w tym dniu zwrócił pojazd zastępczy.

umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 20-21, umowa cesji wierzytelności – k. 22 akt, oświadczenie – k. 26 akt, protokół zdawczo – odbiorczy – k. 23, 24 akt, cennik – k. 25 akt, protokół naprawy pojazdu najemcy – k. 19 akt, zeznania świadka R. N. – protokół rozprawy z dnia 09 czerwca 2017 roku – k. 96-98 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:05:24-00:17:06), zeznania świadka M. N. (1) – protokół rozprawy z dnia 09 czerwca 2017 roku – k. 96-98 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:17:06-00:40:50)

W dniu 14 grudnia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił R. N. fakturę o numerze (...) na kwotę 9 327,09 złotych brutto tytułem najmu pojazdu zastępczego marki O. (...) przez okres 5 dni (po stawce w kwocie 211,56 złotych brutto) i marki O. (...) przez okres 27 dni (po stawce w kwocie 306,27 złotych brutto).

faktura – k. 32 akt

(...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wypłacił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w kwocie 3 460 złotych brutto uwzględniającą 17 dni najmu i stawkę w kwocie 140 złotych brutto (za najem pojazdu klasy B) i 23 złotych brutto (za najem pojazdu klasy D).

decyzja – w aktach szkody

Celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 20 dni.

Stwierdzone uszkodzenie wahacza było powodem niewłaściwej geometrii zawieszenia tylnego, co wykluczało pojazd z bezpiecznej eksploatacji.

Uszkodzony pojazd marki S. (...) należy do pojazdów autosegmentu D.

Wynajęty pojazd marki O. (...) należy do pojazdów autosegmentu B, a wynajęty pojazd marki O. (...) – do pojazdów autosegmentu D.

Warsztaty naprawcze i wypożyczalnie w okolicach W. i G. w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy B stawki w wysokości od 60 złotych netto do 205 złotych netto za dobę, a za najem pojazdów zastępczych klasy D – stawki w wysokości od 73,17 złotych netto do 350 złotych netto za dobę.

opinia biegłego sądowego M. T. – k. 123-134 akt, protokół naprawy pojazdu najemcy – k. 19 akt, wydanie części do zlecenia naprawy – k. 27-30 akt, kalkulacja naprawy – k. 47-49 akt

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przed stroną przeciwną.

Odnośnie cenników załączonych przez pozwanego, to Sąd odmówił dania im wiary. Dokumenty te pochodzą od wybranych przez pozwanego podmiotów oferujących najem pojazdów zastępczych, co przemawia za przyjęciem, iż pozwany przedstawił jedynie cenniki stanowiące poparcie jego twierdzeń. Nie mogą one zatem stanowić obiektywnego dowodu na okoliczność wysokości stawek za najem pojazdów zastępczych stosowanych przez inne podmioty.

Sąd uwzględnił pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd oparł się także na zeznaniach świadków R. N. i M. N. (1), w szczególności w zakresie, w jaki świadkowie ci wskazywali na okoliczność wspólnego korzystania z uszkodzonego pojazdu, wykorzystywania tego pojazdu w działalności gospodarczej R. N. oraz udzielenia przez niego synowi M. N. (1) pełnomocnictwa do podejmowania czynności związanych z likwidacją zaistniałej szkody.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 04 lipca 2018 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego odnośnie weryfikacji celowego i ekonomicznie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, po uprzednim zwróceniu się do zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w W. o przedłożenie wskazanych dokumentów, w tym

szczegółowego zestawienia czynności naprawczych. Sąd miał bowiem na uwadze, że powód dołączył do akt taki dokument wydany przez warsztat dokonujący naprawy, a także dokumenty dotyczące wydania części do naprawy z magazynu tego warsztatu, a zatem dokumentacja ta została uwzględniona przez biegłego sądowego w sporządzonej przez niego opinii. Jednocześnie powód nie wykazał, że zwracał się do tego zakładu naprawczego o wydanie innych jeszcze dokumentów i miał trudności w ich uzyskaniu, natomiast zobowiązanie tego podmiotu do złożenia oświadczeń, o jakich mowa w piśmie powoda z datą w nagłówku „dnia 18 maja 2018 roku” (k. 144 akt), w tym odnośnie występowania oczekiwania na dodatkowe oględziny lub na zatwierdzenie dodatkowej kalkulacji i czy wstrzymywało to czynności naprawcze, naruszałoby zasadę bezpośredniości i prowadziło do obejścia przepisów o dowodzie z zeznań świadków.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów M. T., który na podstawie akt sprawy, w tym akt szkody ustalił stawki dobowe najmu pojazdów zastępczych klasy B oraz klasy D w okolicach W. i G. w okresie likwidacji szkody oraz ustalił uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynoszący 20 dni.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego w powyższych zakresach została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych, przy czym nie zawiera ona wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Powyzsza opinia biegłego sądowego nie była kwestionowana przez pozwanego, który wskazał jedynie, że tylko cztery podmioty spośród poddanych badaniu przez biegłego sądowego stosowały stawki dobowe za najem pojazdów zastępczych wyższe od przyjętych przez pozwanego, a zatem należy przyjąć, że stawki zastosowane przez powoda są zawyżone i odbiegają od średniej ceny wynajmu pojazdu zastępczego. Pozwany podniósł także, że z uwagi na okoliczność, że pojazd uszkodzony był wykorzystywany w działalności gospodarczej i świadek R. N. jest czynnym podatnikiem VAT, odszkodowanie winno być ustalone w kwocie netto.

Natomiast powód w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 18 maja 2018 roku (k. 144 akt) oświadczył, że nie kwestionuje przedmiotowej opinii w zakresie ustalającym wysokość stawek najmu, natomiast odnośnie uzasadnionego okresu najmu – wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej, po uprzednim zwróceniu się do zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w W. o przedłożenie wskazanych dokumentów, w tym szczegółowego zestawienia czynności naprawczych. Wniosek ten z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia Sąd oddalił, zważył przy tym, że powód nie przedstawił żadnych konkretnych zarzutów odnośnie ustalenia przez biegłego sądowego uzasadnionego okresu najmu, poza powyższym wnioskiem.

Mając na względzie powyższe, Sąd podzielił słuszność zarówno założeń, jak i wniosków biegłego sądowego w całości opierając się na przedmiotowej opinii przy rozstrzygnięciu kwestii spornych w sprawie.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6 067,09 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwoty 5 867,09 złotych za okres od dnia 06 maja 2016 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty: 5 867,09 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i 200 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, jako pozostałej części odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował żądanie pozwu co do zasady (wskazując, że M. N. (1) nie był wierzycielem uprawnionym do scedowania prawa przysługującego poszkodowanemu R. N. i jednocześnie zaś powód nie wykazał umocowania kierującego pojazdem do dokonania czynności w imieniu

właściciela uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – R. N.) oraz co do wysokości w zakresie zarówno stawek najmu, jak i okresu najmu.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

Legitymacja procesowa jest to określone normami prawa materialnego uprawnienie konkretnego powoda do dochodzenia sądowej ochrony określonego roszczenia materialnoprawnego przeciwko konkretnemu pozwanemu. Sąd, stwierdziwszy brak legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej) i wydaje wyrok oddalający powództwo.

Poza sporem pozostawało, że właścicielem uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był R. N.. Niesporne było również, że pojazd ten był wykorzystywany przez niego w prowadzonej działalności gospodarczej, przy czym z pojazdu tego korzystał również jego syn M. N. (1). A zatem skoro R. N. jako właściciel także korzystał z uszkodzonego pojazdu, to niewątpliwie był uprawniony do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego (we własnym imieniu i na własny rachunek), gdyż to w jego majątku (jako korzystającego z tego pojazdu) powstała szkoda polegająca, na tym, że został on pozbawiony możliwości korzystania z dotychczas użytkowanego pojazdu. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że przesłuchiwany w sprawie jako świadek R. N. potwierdził, że jego syn M. N. (1) posiadał jego pełnomocnictwo do dokonywania czynności związanych z likwidacją szkody.

Na marginesie tylko wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 103 § 1 k.c. jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Skoro ani umowa najmu pojazdu zastępczego, ani umowa przelewu wierzytelności nie wymagają dla swojej ważności zachowania szczególnej formy, formy takiej nie wymaga również potwierdzenie tych umów, a więc nawet w przypadku braku pełnomocnictwa oświadczenie świadka R. N. należałoby uznać za potwierdzenie zawartej w jego imieniu umowy najmu i przelewu wierzytelności.

W ocenie Sądu nie ulegało więc wątpliwości, iż w majątku tego poszkodowanego (R. N.) powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 13 listopada 2015 roku. Nie podlega bowiem wątpliwości, że w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Sąd ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oparł się na opinii biegłego sądowego M. T., z której wynikało, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego determinowany czasem naprawy pojazdu uszkodzonego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 20 dni (w tym 7 dni technologicznej naprawy). Sąd podzielił przy tym wniosek biegłego sądowego, że uszkodzenia pojazdu nie miały charakteru wyłącznie wpływającego na estetykę pojazdu – stwierdzone uszkodzenie wahacza było bowiem powodem niewłaściwej geometrii zawieszenia tylnego, co wykluczało pojazd z bezpiecznej eksploatacji.

Odnośnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powód domagał się refundacji przedmiotowych kosztów według stawki w wysokości 211,56 złotych brutto (172 złotych netto) za pięć pierwszych dób oraz w wysokości 306,27 złotych brutto (249 złotych netto) za kolejnych dwadzieścia siedem dób.

Pozwany przyznając z tego tytułu odszkodowanie (za 17 dni) uwzględnił stawkę najmu w kwocie 140 złotych brutto (za najem pojazdu klasy B, około 114 złotych netto) i 230 złotych brutto (za najem pojazdu klasy D, około 187 złotych netto).

Z opinii biegłego sądowego M. T. wynikało, iż uszkodzony pojazd marki S. (...) należy do pojazdów autosegmentu D, natomiast wynajęty pojazd marki O. (...) należy do pojazdów autosegmentu B, a wynajęty pojazd marki O. (...) – do autosegmentu D.

Warsztaty naprawcze i wypożyczalnie w okolicach W. i G. w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy B stawki w wysokości od 60 złotych netto do 205 złotych netto za dobę, a za najem pojazdów zastępczych klasy D – stawki w wysokości od 73,17 złotych netto do 350 złotych netto za dobę.

Mając na uwadze wskazaną wyżej wysokość stosowanych przez zakłady naprawcze i wypożyczalnie stawek uznać należało, iż stawka najmu żądana przez powoda (172 złotych netto – za pojazd klasy B oraz 249 złotych netto – za pojazd klasy D) mieściła się w przedziale stawek występujących na lokalnym rynku za najem pojazdów zastępczych. Wprawdzie były to stawki jedne z wyższych, niemniej jednak stawki te lub wyższe były stosowane przez zakłady naprawcze znajdujące się w W., a więc w miejscu zamieszkania poszkodowanego. Nie ma zaś podstaw do tego, ażeby poszkodowanego obarczać obowiązkiem poszukiwania zakładów naprawczych, czy wypożyczalni oferujących najem pojazdów taniej, jak też, by przyjmować stawki w jakikolwiek sposób uśrednione.

Jednocześnie z uwagi na okoliczność, że pojazd uszkodzony był wykorzystywany w działalności gospodarczej i świadek R. N. jest czynnym podatnikiem VAT, a także, że jak wynikało z oświadczenia świadka (k. 104 akt) jest on uprawniony do odliczenia podatku w wysokości 50%, w ocenie Sądu odszkodowanie winno być ustalone w kwocie uwzględniającej powyższą okoliczność.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu stanowiących sumę iloczynu uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego marki O. (...) (5 dni) oraz stawki w kwocie 172 złotych netto oraz iloczynu uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego marki O. (...) (15 dni) oraz stawki w kwocie 249 złotych netto, a także 50% podatku VAT, a zatem kwotę 5 123,43 złotych (4 595 złotych + 528,43 złotych).

Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 3 460 złotych, a zatem żądanie powoda było zasadne odnośnie kwoty 1 663,43 złotych.

Co do kosztów pomocy prawnej w kwocie 200 złotych, to zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 75/11 uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazać należy, że dochodzone przez powoda koszty pomocy prawnej nie były poniesione przez poszkodowanego, a przez powoda. Nadto, w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak jest jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynika, że w postępowaniu likwidacyjnym poszkodowany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Powód zaś jest podmiotem gospodarczym wynajmującym pojazdy zastępcze oraz zajmującym się profesjonalnie dochodzeniem od ubezpieczycieli kosztów związanych z najmem tychże pojazdów. Co więcej, w dniu 21 marca 2016 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty wraz z pozostałymi dokumentami, przy czym dokumenty te przesłane zostały przez M. N. (2) – specjalistę do spraw prawnych, co prowadzi do wniosku, iż powód dysponuje osobami mającymi wiedzę do dokonania oceny, czy nabywane roszczenie jest zasadne, czy nie, a zatem powód nie wykazał, aby faktycznie zachodziła konieczność skorzystania z pomocy radcy prawnego J. K. na etapie przed wniesieniem pozwu. Ponadto powód przedłożył jedynie kserokopię faktury, załącznika zawierającego wykaz posiadanych wierzytelności oraz potwierdzenie przelewu. Wskazane kserokopie nie mogą stanowić jednakże dowodu w sprawie na okoliczność zasadności i wysokości kosztów pomocy prawnej w postępowaniu przedsądowym.

Dodatkowo, zdaniem Sądu, dochodzenie dodatkowych kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego – reprezentującego powoda również w niniejszej sprawie – ponad koszty zastępstwa procesowego określone w przepisach dotyczących wynagrodzenia radców prawnych, prowadzi do obejścia tych przepisów i nie może korzystać z ochrony prawnej, tym bardziej, że ostatecznie roszczenie powoda okazało się w części niezasadne.

Mając na względzie powyższe rozważania, w ocenie Sądu, żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 1 663,43 złotych, wobec czego na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z art. 481 k.c. Sąd zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda kwotę 1 663,43 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 06 maja 2016 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie za niezasadne, Sąd w punkcie II wyroku na podstawie powyższych przepisów w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario, powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 27,42%, a pozwany w 72,58%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2 721 złotych (opłata sądowa od pozwu – 304 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych).

Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 3 253,72 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 836,72 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 746,10 złotych (27,42% z kwoty 2 721 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 2 361,55 złotych (72,58% z kwoty 3 253,72 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 1 615,45 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 16 lipca 2018 roku